

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 292/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., Mariánske námestie 31, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vypočúvať svedkov podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 92/2016 z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa k vykonávaným

dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vypočúvať svedkov podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 92/2016 z 28. marca 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 9. júna 2014 bol na ceste I. triedy č. 18 v smere od obce Široké do Spišského Podhradia zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Spišské Podhradie (ďalej len „obvodné oddelenie“). Sťažovateľ na výzvu nepredložil hliadke platné doklady potrebné na vedenie motorového vozidla a nemal ani iné doklady na overenie totožnosti. Na základe uvedeného bol predvedený na útvar polície pre účely zistenia totožnosti a zdokumentovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Okresný dopravný inšpektorát Levoča Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) vydal rozhodnutie o priestupku č. ORPZ-PP-ODI3-88/2014-P z 10. apríla 2015, ktorým sťažovateľa uznal vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c) a l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložil mu pokutu vo výške 500 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 24 mesiacov.

3. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu o uložení pokuty a zákazu činnosti odvolanie, v ktorom argumentoval nesprávnosťou postupu prvostupňového správneho orgánu. Podľa názoru sťažovateľa mu nebola daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladom a k spôsobu jeho zistenia alebo navrhnúť jeho doplnenie. Sťažovateľ vyvrátil tvrdenie prvostupňového orgánu, že svoju neprítomnosť na prerokovaní priestupku vopred náležite neospravedlnil, keďže svoju neprítomnosť ospravedlnil už 9. apríla 2015, keď bolo doručené ospravedlnenie neprítomnosti sťažovateľa správneho orgánu, prvostupňový správny orgán teda nepostupoval v súlade so zákonom o priestupkoch. Okrem týchto skutočností sťažovateľ namietal aj zásah prvostupňového správneho orgánu do jeho práva predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a to

tým, že považoval za potrebné, aby bola ako svedok vypočutá jeho matka [REDACTED]. Zároveň nebolo vyhovené ani jeho návrhu na vypočutie svedkov príslušníkov Policajného zboru, ktorými bol predvedený na policajnú stanicu.

4. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, krajský dopravný inšpektorát (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) rozhodnutím č. KRPZ-PO-KDI3-65/2015-P z 31. júla 2015 odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu potvrdilo. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského dopravného inšpektorátu žalobu, ktorá bola rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 39/2015 z 5. mája 2016 zamietnutá. Krajský súd v rozhodnutí jednoznačne uviedol, že sťažovateľ bol vo všetkých predvolaniach na ústne prerokovanie priestupku náležitým spôsobom poučený a skutočnosť, že bol sedemkrát predvolaný na pojednávanie a nedostavil sa bez náležitého ospravedlnenia, považuje za zneužitie práva. Krajský súd zároveň označil námietky sťažovateľa týkajúce sa prerokovania priestupku v jeho neprítomnosti a jeho práva navrhnúť svedkov ako nedôvodné a bol toho názoru, že prvostupňový správny orgán zistil skutkový stav veci, náležitým spôsobom sa vysporiadal s vykonanými dôkazmi a svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím z 28. marca 2018 rozsudok krajského súdu potvrdil.

5. Sťažovateľ zrekapituloval, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval:

„- Krajský súd v Prešove venoval dostatočnú a náležitú pozornosť súdnemu prieskumu rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a konaniam im predchádzajúcim,

- skutočnosť, že sťažovateľ konaním porušil povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. c), 1) zákona o priestupkoch,

- námietky žalobcu nepovažoval za spôsobilé spochybniť skutkové a právne závery Krajského súdu v Prešove,

- prvostupňový a správny orgán prejednal vec bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže sa sťažovateľ viackrát nedostavil na predvolanie hoci bol riadne a včas predvolaný a konanie sťažovateľa vyhodnotil ako prieťahy a obštrukcie v konaní,

- posúdenie otázky, či ospravedlnenie obvineného z priestupku z neúčasti na ústnom pojednávaní o prejednaní priestupku je náležité a splňa podmienku ospravedlnenia z neúčasti z náležitého dôvodu, patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní,

- postup správneho orgánu v priestupkovom konaní proti sťažovateľovi bol súladný so zákonom o priestupkoch a prejednaním priestupku bez prítomnosti sťažovateľa mu nebolo odňaté jeho právo na konanie,

- námietku sťažovateľa, že mu nebolo umožnené vypočuť svedkov vyhodnotil tak, že účastník konania je oprávnený navrhnúť vykonanie dôkazu a správny orgán nie je takýmto návrhom viazaný,

- námietku sťažovateľa, že mu nebolo zo strany správnych orgánov umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia považuje za účelovú. “

6. Sťažovateľ namietal skutočnosť, že prvostupňový, ale aj druhostupňový správny orgán mu neumožnili vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom v súlade s právom na spravodlivý proces.

7. Rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v neprítomnosti sťažovateľa. Sťažovateľ v tejto súvislosti zhodnotil, že prvostupňový správny orgán vec prerokoval a rozhodol v jeho neprítomnosti napriek tomu, že správny orgán v čase vydania mal k dispozícii sťažovateľovu žiadosť o ospravedlnenie jeho neúčasti spolu s odôvodnením. Žiadosť o ospravedlnenie neprítomnosti sťažovateľa bola podaná v súlade s „úzusom“, ktorý správny orgán akceptoval v priebehu celého správneho konania. Správny orgán sťažovateľa v predvolaní nepoučil o povinnosti priložiť akékoľvek potvrdenia od lekára k žiadosti o ospravedlnenie. Napriek tomu považoval ďalšie ospravedlnenie sťažovateľa rovnakého obsahu ako dovtedajšie ospravedlnenia (ktoré už predtým správny orgán považoval za dostatočné) za nepostačujúce a vyhodnotil ho za nenáležité ospravedlnenie.

8. Podľa názoru sťažovateľa je zrejmé, že pokiaľ správny orgán opakovane pristupoval k predvolaniu sťažovateľa na ústne pojednávanie, mal záujem ho vypočuť a možno predpokladať, že jeho výpoveď by bola nevyhnutná pri rozhodovaní o priestupku. Pokiaľ chcel správny orgán rozhodnúť o priestupku bez ústneho pojednávania, mohol sťažovateľa poučiť, že na jeho ospravedlnenie bez náležitého dôvodu nebude ďalej prihliadať, a taktiež ho mohol poučiť, že jeho ospravedlnenie akceptuje, len pokiaľ predloží aj potvrdenie od lekára, t. j. ak sa ospravedľňuje zo zdravotných dôvodov.

9. Sťažovateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že prvostupňový správny orgán neuskutočnil výsluch jeho matky a neumožnil mu vypočuť svedkov – príslušníkov Policajného zboru, ktorí ho zastavili počas jazdy na motorovom vozidle. Konaním správneho orgánu v podobe nevykonania dôkazov navrhovaných sťažovateľom malo byť porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, keďže mu nebolo umožnené vypočuť svedkov, ktorí boli prítomní pri údajnom spáchaní priestupku, ako aj procesné práva zakotvené v Správnom poriadku, keď právo účastníka konania klásť svedkom a znalcom otázky prichádza do úvahy, ak sa v konkrétnom konaní použije svedecká výpoveď ako dôkazný prostriedok.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 12 ods. 1, článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článku 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/92/2016 z 28. marca 2018 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/92/2016 z 28. marca 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 325,42 EUR do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

14. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd v tomto konaní preto pristúpil k skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

16. Pretože napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu bolo vydané v správnom súdnictve, ústavný súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bolo potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (napr.

IV. ÚS 519/2012, IV. ÚS 214/2011, II. ÚS 111/2010, II. ÚS 127/07). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu.

17. Najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v medziach a rozsahu podaného odvolania, a po zrekapitulovaní doterajšieho priebehu konania, vyjadrení účastníkov konania, poukázaní na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, príslušné články ústavy, príslušné ustanovenia zákona o priestupkoch a ustanovenia Správneho poriadku svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„... Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd taktiež ako súd prvého stupňa zameral svoju pozornosť na to, či v preskúmvanej veci boli zaručené práva žalobcu na spravodlivý proces. Skutkové zistenia v predmetnej veci vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že žalobca konaním opísaným vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa porušil povinnosť ustanovenú v § 4 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorým konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. c/, 1/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Krajský súd venoval dostatočnú a náležitú pozornosť súdnemu prieskumu rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a konaniam im predchádzajúcich a to aj v rozsahu právneho posúdenia žalovaným správnym orgánom, na základe ktorého žalovaný vyvodil záver totožný so záverom prvostupňového správneho orgánu o splnení zákonných podmienok pre rozhodnutie o vine a uložení sankcie žalobcovi za spáchaný priestupok Krajský súd skutkové zistenia a právne závery o správnosti a zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím aj náležite odôvodnil v súlade so zákonom (§ 157 ods. 2 O.s.p.). S právnym posúdením veci súdom prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd.

Najvyšší súd odvolacie námietky žalobcu nepovažoval za spôsobilé spochybníť skutkové ako i právne závery krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu postup správneho orgánu prvého stupňa v priestupkovom konaní vedenom proti žalobcovi bol súladný so zákonom o priestupkoch.

Podľa ust. § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch bol správny orgán za určitých v zákone taxatívne vymenovaných dôvodov, oprávnený prejednať priestupok v neprítomnosti obvineného. Prvostupňový správny orgán prejednal vec bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže sa žalobca ako obvinený z priestupku bez náležitého dôvodu nedostavil, hoci bol viackrát riadne a včas písomne predvolaný a svoju neprítomnosť vopred náležite neospravedlnil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že prvostupňový správny orgán nemal v čase konania a rozhodnutia k dispozícii ospravedlnenie žalobcu z neúčasti na nariadenom ústnom prejednaní (čo bolo vinnou vnútorného prerozdeľovania došlej pošty). Žalovaný ospravedlnenie žalobcu z neúčasti na nariadenom ústnom prejednaní priestupku vyhodnotil ako ospravedlnenie bez náležitého dôvodu, keď konštatoval, že opakované ospravedlňovania žalobcu zo zdravotných dôvodov, lekárskeho vyšetrenia alebo pobytu v kúpeľoch, bez ich podloženia relevantnými podkladmi nie sú náležité a takéto konanie žalobcu vyhodnotil ako prieťahy a obštrukcie v konaní v snahe vyhnúť sa zodpovednosti a postihu za spáchaný priestupok.

Žalovaný v procese odvolacieho konania správne postupoval, keď posudzoval, či prejednaním priestupku žalobcu bez jeho prítomnosti ako obvineného z priestupku, nedošlo k odňatiu jeho práva na konanie, keďže prvostupňové ako i druhostupňové konanie tvoria jeden celok. Žalovaný vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia náležite uviedol dôvody, na základe ktorých ustálil svoj právny záver, že prvostupňový správny orgán neodňal žalobcovi právo na konanie, keď prejednal vec a vydal rozhodnutie v jeho neprítomnosti. Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že posúdenie otázky, či ospravedlnenie obvineného z priestupku z neúčasti na ústnom pojednávaní o prejednaní priestupku je náležité a spĺňa podmienku ospravedlnenia z neúčasti z dôležitého dôvodu, patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý prejednáva priestupok v priestupkovom konaní. Svoju úvahu správny orgán je povinný v odôvodnení rozhodnutia náležite odôvodniť. Súd v procese súdneho prieskumu preskúmava len, či správny orgán nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Z vyššie uvedeného dôvodu odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa nesúhlasil s námietkou žalobcu, že prejednaním priestupku v jeho neprítomnosti bolo porušené jeho právo na obhajobu. Právo žalobcu na obhajobu vyjadruje požiadavku, vyjadrenú v trestnoprávných predpisoch, aby v konaní administratívneho trestania, bola

zaručená plná ochrana zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa takéto konanie vedie tak, aby boli náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré túto osobu viny zbavujú alebo ju aspoň zmierňujú. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa mal preukázané zo skutkových zistení daného prípadu, že žalobca bol viackrát opätovne predvolávaný na ústne pojednávania a poučovaný v rámci predvolania o možnosti prejednávania priestupku v jeho neprítomnosti, preto nemožno vytýkať správny orgán oboch stupňov, že žalobcovi upreli realizáciu jeho procesných práv, pretože mu preukázateľne bola poskytnutá reálna možnosť zúčastniť sa na ústnom pojednávaní pred správnym orgánom prvého stupňa, ktorú nevyužil a dôvody neúčasti nepreukázal.

K námietke žalobcu, že v rozpore s ust. § 33 ods. 1 správneho poriadku mu nebolo zo strany žalovaného a ani zo strany správneho orgánu prvého stupňa umožnené sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním, odvolací súd konštatuje, že vo vzťahu k zisťovaniu podkladov pre rozhodnutie je správny orgán povinný aplikovať nielen ust. § 33 správneho poriadku ako všeobecného procesného právneho predpisu, ale dať obvinenému z priestupku širšie vymedzenú možnosť, aby sa vyjadril ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, možnosť uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu ako i podávať návrhy a opravné prostriedky... Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobcovi bolo podľa ust. § 73 ods. 1 zákona o priestupkoch oznámené, že je obvinený zo spáchania priestupku, bol opätovne poučovaný podľa ust. § 73 ods. 1, 2 citovaného zákona a podľa ust. § 17 ods. 1 správneho poriadku. Žalobca bol taktiež poučený o svojich procesných právach najmä podľa ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku s poukazom na ust. § 3 ods. 2, § 27 ods. 1 citovaného zákona. Správny orgán pokiaľ nariaduje ústne prejednanie priestupku, na ktoré obvineného z priestupku riadne a včas predvoláva s poučením o procesných právach a povinnostiach obvineného z priestupku, nie je povinný osobitne pred vydaním rozhodnutia vo veci vyzývať obvineného z priestupku, aby sa vyjadril k podkladom rozhodnutia, nakoľko svojim vyhýbavým postojom sa sám pripravil o možnosť toto svoje procesné oprávnenie využiť. Z tohto pohľadu sa námietka žalobcu aj odvolaciemu súdu javí ako účelová. Túto povinnosť nemá ani druhostupňový správny orgán, pokiaľ obvinený z priestupku v rámci odvolania nenapadol skutkové okolnosti prejednávanej veci a druhostupňový správny orgán za účelom riadneho zistenia skutkového stavu nevykoná ďalšie dokazovanie...

Odvolaací súd sa nestotožňuje ani s argumentáciou žalobcu, že bolo porušené jeho právo na obhajobu v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca namietal, že mu nebolo umožnené vypočuť svedkov - príslušníkov hliadky policajného zboru, t. j. jediných svedkov, ktorí boli prítomní pri údajnom spáchaní priestupku... Účastník je oprávnený navrhnúť vykonanie dôkazu, ako aj povinný za účelom preukázania pravdivosti svojich tvrdení. Správny orgán nie je takýmto návrhom viazaný. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vyplynulo, že ten pri rozhodovaní o priestupku vychádzal z dôkazných materiálov, o. i. zo záznamu o podaní vysvetlenia [REDAKOVANÉ] zo dňa 30.06.2014, správy o výsledku objasňovania priestupku ako i uznesenia Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves zo dňa 01.10.2014, č. 2Pv 414/14/8810-4... V administratívnom spise je založené i uznesenie policajta Obvodného oddelenia PZ v Spišskom Podhradí sp. zn. ORP-1166/SH-PP-2014 zo dňa 04.09.2014 o zastavení trestného stíhania podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, v ktorom je zaznamenaná výpoveď členov policajnej hliadky, ktorí zastavili osobné motorové vozidlo, ktoré viedol žalobca. Tým, že správne orgány pri rozhodovaní o priestupku vychádzali z dôkazov, ktoré výpoveď príslušníkov PZ - hliadky, ktorá žalobcu priestupkovo riešil obsahovala, nepopreli realizáciu práv garantovaných čl. 6 bod 3 Dohovoru, nakoľko žalobcovi bolo v súlade s ust. § 73 ods. 2 umožnené navrhnuť vykonanie dôkazov, ktoré však neboli zo strany správnych orgánov nevyhnutne potrebné vykonať vzhľadom na to, že matka žalobcu sa k veci vyjadrila v priebehu objasňovania priestupku a tento spôsob bol vyhodnotený ako postačujúci a výpovede príslušníkov hliadky PZ boli získané v súlade s ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku. Pokiaľ teda krajský súd skonštatoval, že dôkazy, t.j. výsluch príslušníkov PZ v rámci priestupkového konania boli použité v súlade s ust. § 34 ods. 1 správneho poriadku, s prihliadnutím na obsah záznamu týchto príslušníkov PZ z 09.06.2014 z hliadkovej služby na mieste, vec posúdil po právnej stránke správne, pretože na dokazovanie boli použité také prostriedky, ktorými bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré boli získané v súlade s právnymi predpismi.

Odvolaací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu, že krajský súd sa nijak nevysporiadal s jeho námietkami ohľadne toho, že v predvolaní na ústne prejednanie na 10.04.2015 nebola žiadna informácia o tom, že by mal doložiť akékoľvek potvrdenia od

lekára ako i s námietkou, že správny orgán mal postupovať v súlade s ust. § 19. ods. 3 správneho poriadku a vyzvať žalobcu na doplnenie podania - žiadosť o ospravedlnenie...

... Vzhľadom k uvedenému vyššie odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie. Krajský súd nepochybil, keď skutkový stav zistený správnymi orgánmi považoval za náležite zistený a správne právne vyhodnotený, čo aj riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Žalobcove námietky ohľadne procesného postupu správneho orgánu boli vo vzťahu k preukázateľným zisteniam zadokumentovaných v administratívnom spise vyhodnotené ako právne bezvýznamné. Prvostupňový súd vychádzajúc z administratívneho spisu mal spáchanie protispoločenského konania žalobcu a naplnenie skutkovej podstaty priestupku žalobcom za preukázaný a takto zistený bol aj náležite právne posúdený a boli aplikované príslušné ustanovenia zákona o priestupkoch a zákona o správnom konaní.

Záverom odvolací súd uvádza, že správny súd v rámci súdneho prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy prihliada len na tie vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, súd neprihliada...“

18. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu okrem námietok sťažovateľa, ktoré predniesol vo svojej sťažnosti, prihliadal aj na obsah námietok, ktoré sťažovateľ predniesol vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ktoré boli zhrnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že námietky, ktoré boli obsahom odvolania sťažovateľa, sťažovateľ v podstate preniesol aj do svojej sťažnosti, ktorú adresoval ústavnému súdu.

Po preskúvaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je opodstatnená. Najvyšší súd podrobným a zrozumiteľným spôsobom reagoval na všetky podstatné argumenty, ktoré sťažovateľ predniesol vo svojom odvolaní. Svoje rozhodnutie odôvodnil na vec sa vzťahujúcimi ustanoveniami právnych predpisov a zároveň vysvetlil, prečo niektorým jeho námietkam nemohol vyhovieť, resp. na ne prihliadať.

19. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi označenými právami a argumentáciou vyjadrenou v ústavnej sťažnosti chýba akákoľvek príčinná súvislosť. Obsahom námietok je skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi správnych orgánov, ktorých postup vyústil do vydania napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu. Jeho argumentácii však chýba akýkoľvek ústavnoprávny rozmer.

20. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03).

21. Vychádzajúc aj z uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa predmetnou vecou zaoberal primeraným spôsobom, prihliadol pritom aj na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré považoval pre posúdenie veci za podstatné, a následne dostatočným spôsobom odôvodnil svoje závery. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký postup, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto nemožno napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska hodnotiť ako ústavne nekonformný.

22. Ak má sťažovateľ na danú vec iný názor, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu

ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na konštatovanie porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018